

မြန်မာဘာသာစကားရှိအပြန်အလှန်
အပြောစကားပုံစံများကိုလက်တွေ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ
(Pragmatics)အမြင်ဖြင့်လေ့လာချက်

ပါရဂူ(PhD)ဘွဲ့အတွက်တင်သွင်းသောကျမ်း

မစိုးစိုးမြင့်

မြန်မာစာဌာန
ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်

၂၀၀၇ခုနှစ်၊ မေလ

ကျမ်းအကျဉ်းချုပ်

ဤကျမ်းမှာ “မြန်မာဘာသာစကားရှိအပြန်အလှန်အပြောစကားများကို လက်တွေ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ (Pragmatics) အမြင်ဖြင့်လေ့လာချက်” ဖြစ်ပါသည်။ ဤကျမ်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြန်မာဘာသာစကား၌တွေ့ရသော အပြန်အလှန်အပြောစကားပုံစံများကို လေ့လာရာတွင် လူမှုဘဝပတ်ဝန်းကျင်အမျိုးမျိုး၌ ယဉ်ကျေးမှုအလိုက် အသက်အရွယ်အမျိုးမျိုး၊ အဆင့်အတန်းအမျိုးမျိုးက ပြောဆိုသုံးနှုန်းကြသည့် အာလာပသလ္လာပစကားများကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ လေ့လာထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာဘာသာစကားရှိ အပြောစကားများ၏ ဘာသာဗေဒတည်ဆောက်ပုံနှင့် စကားအဆက်အစပ်အရ အနက်အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်မှုများကို လေ့လာထားပါသည်။ ထိုသို့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလေ့လာခြင်းဖြင့် အပြန်အလှန်အပြောစကားပုံစံများ၏ စည်းစနစ်များကို ယေဘုယျဖော်ထုတ်ကြည့်နိုင်ပါသည်။ ယင်းသို့လေ့လာမှုပြုခြင်းဖြင့် အစဉ်အလာမြန်မာတို့၏ စကားပြောဆိုင်ရာစနစ်များဖြစ်သည့် စကားခြောက်စွန်း၊ စကားပရိယာယ်များဖြစ်သည့် စကားကြီးဆယ်မျိုးတို့သည်လည်း အနောက်တိုင်းမှ ဘာသာစကားပညာရှင်များ၏ စကားများကိုလေ့လာသည့် ဤပညာရပ်များ မပေါ်ပေါက်ခင်ကပင် ရှိခဲ့သည့်စနစ်များဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အပြန်အလှန်ပြောဆိုသောစကားများကို လက်တွေ့အတ္ထုပ္ပတ္တိနည်းဖြင့် လေ့လာခြင်းအားဖြင့် ပြောသူ၏ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ပြီး ထိုးထွင်းသိမြင်မှုများ တိုးပွားလာစေနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင်နိုင်ငံခြားသားများ မြန်မာဘာသာစကားကိုလေ့လာရာတွင် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ မည်သည့်အခြေအနေတွင် မည်သို့ပြောဆိုသုံးနှုန်းကြသည်၊ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုသုံးနှုန်းခြင်းဖြင့် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်စေသည်ကိုလည်း သိရှိစေနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကျမ်းသည် မြန်မာဘာသာစကားလေ့လာမှုတွင် အထောက်အကူဖြစ်စေပါသည်။